

[Ingerlise Koefoed]

indhold i forslaget vil jeg sige, at det i øvrigt også er lidt tosset. Det, der vistnok står, er, at en kommune skal ansætte en faguddannet bibliotekar som leder, når den ikke-faguddannede bibliotekar går af. Det er da meget godt, og det er vigtigt, at man siger det, men det er alligevel den mest mærkværdige planlægning, jeg har hørt om.

Hvis nu f. eks. deltidsbibliotekaren træt af dage eller mæt af biblioteksvæsen går af i morgen, skal kommunen altså straks uden nogen forudgående planlægning ansætte en faguddannet bibliotekar som leder. Hvis derimod han eller hun har lyst til at blive og bliver der en 25 års tid, skal borgerne altså have betjening af en ikke-faguddannet bibliotekar, så længe deltidsbibliotekaren nu ønsker at blive i biblioteksvæsenet. Dette er ikke sagt af ondskabsfuldhed over for deltidsbibliotekarerne, men i undren over, at man kan lave en planlægning alene med udgangspunkt i en eller anden persons tilstedeværelse eller ikke-tilstedeværelse.

Om ændringsforslagene fra de radikale vil jeg sige, at de er – som meget af det, de radikale går og laver – velmenende og vage. De duer ikke til ret meget, men selvfølgelig vil vi stemme for, at principperne om musikbiblioteker og opsøgende virksomhed skal stå i lovtæksten, hvis vores egne, langt mere præcise forslag bliver forkastet. Vi kan absolut ikke begribe, hvorfor den biblioteksplanlægning, som både socialdemokraterne, det radikale venstre og SF går ind for, ikke må passere amtsrådet for de radikale. Den planlægning af centralbiblioteksfunktionen er strengt nødvendig, og dette ændringslovsforslag overlader ansvaret for centralbiblioteksvirksomheden alene til amtsrådene. Derfor kan jeg ikke begribe, at det ikke er vigtigt at få amtsrådene med i biblioteksplanlægningen.

Til sidst vil jeg sige, at det, vi og befolkningen får ud af dette her, hvis vores ændringsforslag falder, bliver en meget tynd og meget skuffende lovændring. De, der har glædet sig over bibliotekernes virksomhed, vækst og væsentlighed i de år, der er gået siden sidste lovændring, i 1964, må gå beskæmmede bort. Sådan svigter man altså et initiativ og nogle ideer, der har betydet glæde, viden, oplevelse og udvikling for mange, mange børn og voksne i dette land og har været et forbillede for bibliotekspolitikere,

befolkning og økonomiske politikere i andre lande.

Om lovforslaget som helhed vil jeg sige, at vi ikke vil kunne stemme for det ved tredje behandling, selv om nogle af de radikales og nogle af ministerens ændringsforslag gør det lidt bedre, end det var oprindeligt.

Poulsgaard (FP):

Den sidste ærede taler, fru Ingerlise Koefoed, talte om vækst i biblioteksudgifterne, og det har fru Ingerlise Koefoed da ret i. Jeg vil omtale en anden vækst.

Jeg står her med en beretning, »Industriens information til folketingets medlemmer«. Den siger – og det er den forrige regering, det er ikke engang denne her rædselsfulde regering, den omhandler – at hvis ikke folketinget greb ind med nødvendige besparelser, så var den statsgæld, vi ved udgangen af 1982 havde, på 250 mia kr., og den ville på 2 år, til 1984, stige til 500 mia kr. – til 500 mia kr.! Det var den forrige regerings egne beregninger. Og så står den socialdemokratiske ordfører heroppe og forlanger og forlanger og forlanger. Det er jo rystende at høre på, og det er ansvarsløst, sådan at man tager sig til hovedet. Og SFs ordfører kan stå heroppe og snakke om anstændighed og uanstændighed i et skønt sammensurium, men det er uanstændigt over for kommende generationer at fortsætte den fuldstændig vanvittige gældsætning af dette land.

Vi skal tilbage til ændringsforslagene, og dér vil jeg i hvert fald give SFs ordfører ret i, at de radikale er nogle værre nogle at arbejde sammen med, for endelig havde vi en minister, der slet, slet ikke gjorde nok ved biblioteksvæsenet, men dog trods alt havde fattet lidt af det, havde fattet, at nu skulle væksten dæmpes lidt, havde fattet, at det måske ikke var nødvendigt, at alle var bibliotekaruddannede, og at ikke-bibliotekarer og andre også kunne klare det, og havde fattet, at det ikke var nødvendigt med musikbiblioteker og en hel lang række andre ting, og så kommer de radikale med deres »på den ene side og på den anden side«, og nu står vi her ved anden behandling med en lang række ændringsforslag, som så afgjort forringer lovforslaget.

Det skal dog også siges, at det lovforslag, vi har til behandling, trods alt er bedre end det lovforslag, som socialdemokratiet stod